

FRANK TRČKA

...vlastní...

sedlářský závod

VE WILBER, NEB.

Jest záben nyní všim do oboru tohoto spadajícím zbožím, jako kširy do bogů i kširy do těžké práce, zimní pokrývky, oblévky nově patentované, chomouty, polštáře, bíže, olej na kširy ríd. Má nyní největší výběr v okrese za ceny nejnižší. Správkou věnuje se zvláštní pozornost.

Pospíšíl Bratři

nejstarší a největší

závod doutníkářský

V OKRESU SALINE

My vyrábíme nejjemnější 50. doutníky

DAILY NEWS

uznávané za nejlepší doutníky v trž

Naše chvalně známé 10c

BIJOU

jsou nepřekonatelné.

Výborné, rakouské, importované rappé.

Zase nová zásoba

NOVÝCH PUŠEK

Flintu, ženg, koně, dýmku a tabák má mít každý své vlastní a nic takového se nedlužit!

A velký výběr

těch nejlepších

NÁBOJŮ

u Shimonek a Syn

Jak Franta hlídal rekruty.

Smutná humoreska od J. A. Hospodského.

Franta byl našim sousedem. A nebyl pouze Frantou — měl ještě jiné jméno, podivné, neobyčejné jméno — říkali mu totiž Franta Apraceny, ne po chalupě, jak to bývá v Čechách zvykem, nýbrž po jeho nerozlučeném přísloví.

Byl Franta dobrým křesťanem a tu když si chtěl někdy tak odlehčit, což jiní smrtelníci činí obyčejným skra..., ztra..., odbyl to Franta pouhým "apraceně". A proto mu to zůstalo.

Franta byl člověk jako telegrafní tyčka, při čemž napadal na jednu nohu, která mu byla zmrzačena na vojně — apracená vojna! až do své smrti jí zlořečil.

Byl chudák, jak se říká, trochu přihlouplý — naše děvečky o něm říkaly, že je "praštěnej serařinem přes hlavu". Co tím serařinem myslely, nevíme, ale to víme, že jedna z nich přece se doň zamilovala, jak nám vypravoval, i byla ochotnou vzít si na se jeho manželské a státi se paní Apracenou. Jmenovala se Anče a hubu měla jako trakař. Popadla jednou o muzice Frantu a tábla to nemohlo k tanci; druhý den spustila naň bandurskou, aby táhl na děkanství a vyzvedl si povolení k ženění. A Franta šel, jako školák.

Přijda na děkanství, sejmul pokorně čepici, hodil ji ku dveřím, utřel si dlouhým tahem rukávem nos a hubu a spustil:

"Jednost pane, ponížně ruku líbám, Anka mně sem postlá — chce se, prosím, vdávat."

Pan děkan div že utajil smích, ale znaje Frantu i Anču, dal žadatelci povolení a za tři neděle byla svatba.

To bylo o masopustě.

Z jara počali žandáři chytat rekruty, kteří jako zajčci vždy rozprchli se do všech uhlů světa.

Jednoho večera přivedli jich do města několik a vzbudili Frantu, aby šel hlídat do šatlavy, že ráno dostane zlatku.

To byla lákavá nabídka. Franta se sebral, ozbrojiv se nekřesťanskou holf, šel do šatlavy a hlídal bedlivě do rána, nedbaje všelikých ousměšků a vtipů nezvedenců. Však oni jim na vojně přistříhnou kamaše, rozjevencům, myslel si a hlídal jako Argus.

Ráno dostavili se "šifpony" s panem strážmistrem a ten žádal Frantu, aby expedici doprovodil sebou do Jindřichova Hradce, že dostane

tři zlatky a celou menáž. Franta přijal s radostí a doprovázel rekruty a četníky do hostince "u koněčka", kde se suídalo, načež dal se právod na cestu.

Po celou tuto pouť Franta nespustil rekruty z očí, napomínal a vyhrožoval "přetáhnutím" tomu neb onomu a těšil se v duchu, jak velký kus světa bude vidět, hlavně Tábor a Hradec. Kdo pak tenkrát tak daleko přišel...?

Leč hrůzo!

V Hradci Frantu vsoupli s rekruty do odvodní komory, zde musel se navzdor všem svým protestům svléci a marné bylo namítání, že on — apraceny! — je hlídač, který sem tu totu přivedl s četníky — byl vstrčen do sálu, odveden k "furbězně" a celých deset roků tam ponechán.

A tak se stala Anče záhy po svatbě vdovou a marné byly všechny prosby u vrchnosti, aby Frantovi z bryndy pomohla. "Kdo pak se bude s císařskými soudit?" — byla odbyta vždy panem vrchním.

Franta jednou při prudké jízdě spadl s vozu, při čemž nebožák zlámal nohu. Nu a tu ho páni poslali domů, slevivše mu za to dva roky, které měl ještě dosluhova — aby neřekl, že nemá u "císařskejch" uznání!

Vrátil se s chromou nohou, ale Anče se ho nespustila. Chodili spolu po práci a Franta častokrát vypravoval nám své vojenské zkušenosti, prošpikovav řeč svou nesčetným: "Byl to apraceny špás!"

Obojetníci.

Zloději mají poctivé lidi nejraději protože je mohou nejsnadněji okrádat. Každý pravý muž má ospoň jednu dobrou vlastnost, ale chlap, jenž vyje s vlky a bečí s ovceři, líbí se jen ďablu.

Mítí dvě tváře pod jedním kloboukem, je za naší doby něco velice obyčejného; je mnoho těch, jež si rádi sednou na na bidélko k slepicím a s líškou by se také rádi dělili.

Četl jsem nedávno ohlášení, jfuz jistý krejčí uvádí ve známost, že zhotavuje kabáty, jež se nosí na rub i na líc, ten krejčí zajisté náramně zbohatne. Mítí spolek se zajcem a běhat s hafany, je do dnes možno. Důslednost je ve světě tak řídká, jako muškátová vůně ve psí bouři.

Mnohým lidem můžeme věřit, pokud je máme na očích, ale nic děle, neboť nová společnost dělá z nich nové lidi. Pekou se nebo mrznou dle teploty. Někteří to činí z bezzáradnosti, a to jsou korouhve na